

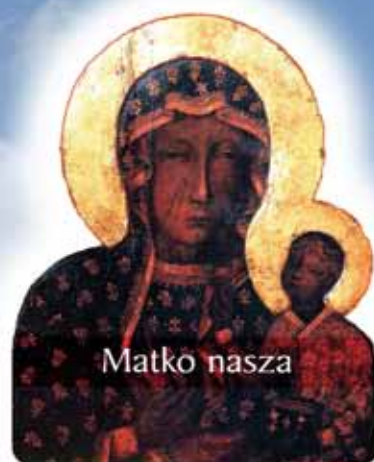

PARAFIA NA SADACH

- NR 22 • WIZYTACJA PARAFII PRZEZ ABPA KAZIMIERZA NYCZA •
• BEATYFIKACJA KS. JERZEGO POPIEŁUSZKI • ŚWIĘTO PRZEMIENIENIA PAŃSKIEGO •
• PIELGRZYMKI WARSZAWSKIE • SZKOLNY ROK KATECHETYCZNY 2010/2011 •
• PARAFIA PW. ŚW. JANA KANTEGO W WARSZAWIE •

Komp. Marek Kowalski

Matko nasza

**Pozwól mi przyjść do Ciebie,
Takim zwyczajnym jakim jestem.
Pozwól mi przyjść do Ciebie,
Jednym łaskawym Twoim gestem.**

**Ty jesteś Mario taka czysta,
Jak łza grzesznika, gdy żałuje.
Ty jesteś Mario, taka dobra
To moje ludzkie serce czuje. (...)**

**ŚPIEWNIK PIELGRZYMKOWY
292. Warszawskiej Pielgrzymki Pieszej
na Jasną Górę**

ISSN 1895-653X

Nakład 1000 egz.

Wizytacja duszpasterska Metropolity Warszawskiego Arcybiskupa Kazimierza Nycza w naszej parafii 28 lutego - 1 marca 2010 r.

Niedziela 28 lutego godzina 9.55. Ks. Proboszcz Antoni Dębkowski, księża, ministranci oraz zebrani przed kościołem parafianie, oczekują na przyjazd Dostojnego Gościa.

Wreszcie jest wśród nas. Po opuszczeniu samochodu Dostojny Gość porozmawiał chwilę z grupą oczekujących parafian, po czym, prowadzony przez ks. Piotra Pawła Laskowskiego, skierował się w stronę oczekujących ks. Proboszcza wraz z księżmi i parafianami.

Powitanie Dostojnego Gościa przed wejściem do kościoła przez księży, dzieci i parafian.

Rozpoczęcie Mszy św. o godz. 10.00, odprawianej przez ks. Roberta Rasińskiego. Ks. Proboszcz wita Dostojnego Gościa w imieniu wszystkich parafian.

Sprawozdanie z działalności Akcji Katolickiej składa Bogusław Zdunek.

Sprawozdanie z działalności Kręgu Biblijnego składa Zenon Komor.

Sprawozdanie z działalności chóru parafialnego składa Andrzej Gizmajer.

Msza św. o godz. 11.00, odprowadzana przez ks. Michała Dubickiego. Sprawozdanie składa przedstawiciel ministrantów i lektorów Leszek Cepiel.

Słowa ks. Arcybiskupa na zakończenie Mszy św. o godz. 11.00: „(...) Macie kościół taki, w którym się wyczuwa żywą parafialną atmosferę. To nie jest tylko kwestia jego wielkości, wystroju, ale istotna jest kwestia waszego uczestnictwa, waszych księży, waszego dobrego Proboszcza i wszystkim wam za to dziękuję. Dziękuję rodzicom, wszystkim rodzicom, za przychodzenie na Mszę świętą razem ze swoimi dziećmi. To jest chyba najważniejszy sposób wychowywania młodych do uczestnictwa w Eucharystii. Jeżeli dziecko się uczy od rodziców wszystkiego dobrego, to także uczestnictwa we Mszy świętej niedzielnej może i powinno się uczyć. (...)”

Słowa ks. Arcybiskupa na zakończenie Mszy św. o godz. 10.00: „(...) Swą obecnością chcę się podzielić z Wami. Słuchając Słowa Bożego i głosząc je, przypomnieć, że jesteście Kościołem Warszawskim, żywym Kościołem, parafią tej wspólnoty diecezjalnej, do której przynależycie. Bóg zapłać za słowa powitania przez dzieci, przez świeczki, przez księdza Proboszcza, który w sposób

związły jak zwykle, powitał mnie tutaj, przed tą Mszą świętą. (...)

Trzeba apostołstwa, potrzeba zanurzenia w Ewangelię tam, gdzie nikt inny jak tylko wy, sąsiedzi, współpracownicy, potraficie powiedzieć swoim przykładem i życiem. Dlatego tak ważne jest apostołstwo, tak ważne jest świadectwo, przykład życia, żebyśmy wypełniali to Chrystusowe «Idźcie na cały świat i nauczajcie wszystkie narody». (...) Wystarczy się rozejrzeć w swoim środowisku, często w środowisku najbliższym, w swojej rodzinie, ilu ludziom się pogubiła droga do Chrystusa i Kościoła. A więc to apostołstwo wszystkich, którzy uczestniczą w życiu Kościoła i w życiu parafii, apostołstwo ruchu Akcji Katolickiej jest tak niesłychanie ważne. (...)”

Sprawozdanie składają przedstawicielki scholi: Agnieszka Czyczyłło i Marysia Jasińska.

Rozpoczęcie Mszy św. o godzinie 12.00 celebrowanej przez ks. Arcybiskupa.

Zwięzłe sprawozdanie z życia parafii składa ks. Proboszcz, kończąc słowami: „Bardzo proszę o odprawienie Mszy świętej w intencji naszej Parafii.”

Homilia ks. Arcybiskupa: „Drodzy bracia i siostry. Kluczem, który otwiera zrozumienie dzisiejszych czytań mszalnych, są słowa św. Pawła: «Ojczyzna nasza jest w niebie». Jeżeli ktoś wierzy, wierzy prawdziwie, że życie

„(...) Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus. Powiem na początku tej Mszy świętej na pocieszenie (...) duchem jesteście młodzi, tak że nie jest tak źle. Duch się liczy, a duch jest zawsze młody. A im bliżej tej drugiej ojczyzny, tym jest droższa. (...)”

Sprawozdanie z działalności składają przedstawicielki Żywego Różańca Barbara Rawska i Elżbieta Buniewicz.

ludzkie nie zamyka się w wymiarze kilkudziesięciu lat, które Pan Bóg daje nam na ziemi, ale wierzy, że życie ludzkie choć się zmienia, przechodzi przez śmierć, staje się początkiem nowego życia w domu Ojca, do którego zaprosił nas Bóg przez to dzieło, które dla naszego zbawienia podjął Jego Syn a nasz Zbawiciel Jezus Chrystus. (...)”

Msza św. o godz. 13.00 odprawiana przez ks. Piotra Pawła Laskowskiego. Sprawozdanie z działalności składają przedstawicielki Parafialnych Opiekunek Chorych Ewa Baranowska i Maria Prokopów.

Sprawozdanie z działalności składa przedstawicielka Legionu Maryi Irena Krakowiak.

Słowa ks. Arcybiskupa na zakończenie Mszy św. o godz. 13.00: „(...) Do tych rzeczy podstawowych, za które chciałem podziękować przy okazji wizytacji, należy przepowiadanie Słowa Bożego. Jest to przepowiadanie kapłanów w homiliach, kazaniach, katechezie, a także świeckich i przedstawicieli tych grup apostołskich, które są nastawione na ewangelizację. Wszędzie wymiarem obowiązkowym dobrego funkcjonowania parafii, które nam powierzył Chrystus, jest działalność miłosierdzia, miłości, wypraszania miłosierdzia, a przede wszystkim miłosierdzia czynionego. Stąd bardzo dziękuję za prace zespołu opiekuńczego, za to odwiedzanie kilkudziesięciu chorych, za pomoc rodzinom biednym, a zwłaszcza potrzebującym pomocy. Bo posługa miłości jest nie tylko spełnieniem najważniejszego przykazania, ale nadaje wiarygodności temu wszystkiemu, co mówimy naszymi ustami. Bardzo za wszystko dziękuję, także za te wszystkie grupy, które się prezentują od rana, które sprawiają, że parafia jest żywa, jest ewangeliczna i że jest dobra. (...)”

Tego samego dnia po południu ks. Arcybiskup Kazimierz Nycz dokonał przeglądu kancelarii parafialnej, spotkał się z księżmi i pracownikami parafii, odwiedził kaplicę Sióstr CR, a po Mszy św. wieczornej spotkał się z Radą Parafialną i Ekonomiczną. Następnego dnia, w poniedziałek 1 marca, ks. Arcybiskup spotkał się z nauczycielami i uczniami w szkole im. S. Sempiłowskiej. W protokół powitalny Abpa nasza parafia oceniona została bardzo dobrze.

Opracowanie i zdjęcia
Marek Kowalski

ŚWIĘTA I UROCZYSTOŚCI W NASZEJ PARAFII

LIPIEC – WRZESIEŃ 2010

Lipiec

2 lipca – 1. piątek miesiąca.

Msza Św. o beatyfikację Sługi Bożego Jana Pawła II o godz. 18.30.

13 lipca – wtorek

Adoracja Parafialna, wystawienie Najświętszego Sakramentu po Mszy Św. o godz. 8.00 zakończone Nabożeństwem o godz. 18.00.

Sierpień

1 sierpnia – niedziela, 66. rocznica wybuchu Powstania Warszawskiego. Msza Św. za poległych w Powstaniu o godz. 18.30.

2 sierpnia – poniedziałek

Msza Św. o beatyfikację Sługi Bożego Jana Pawła II o godz. 18.30.

6 sierpnia – 1. piątek miesiąca, Święto Przemienienia Pańskiego.

13 sierpnia – piątek

Adoracja Parafialna, wystawienie Najświętszego Sakramentu po Mszy Św. o godz. 8.00 zakończone Nabożeństwem o godz. 18.00.

15 sierpnia – niedziela, Uroczystość Wniebowzięcia NMP.

90. Rocznica Cudu nad Wisłą w Bitwie Warszawskiej 1920 r. Msza Św. za Ojczyznę o godz. 18.30.

26 sierpnia – czwartek, Uroczystość Matki Bożej Częstochowskiej.

Wrzesień

Wraca porządek Mszy Św. w ciągu roku szkolnego – w dni powszednie i w niedziele.

1 września – środa

71. rocznica wybuchu II wojny światowej. Msza Św. w intencji poległych w obronie Ojczyzny w latach 1939-1945 o godz. 18.30.

2 września – czwartek

Msza Św. o beatyfikację Sługi Bożego Jana Pawła II o godz. 18.30.

8 września – środa, Święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny (Matki Bożej Siewnej).

9 września – czwartek

23. rocznica śmierci ks. Teofila Boguckiego, pierwszego proboszcza naszej parafii. Msza Św. za jego duszę o godz. 8.00.

13 września – poniedziałek

Adoracja Parafialna, wystawienie Najświętszego Sakramentu po Mszy Św. o godz. 8.00 zakończone Nabożeństwem o godz. 18.00.

14 września – wtorek, Święto Podwyższenia Krzyża Świętego.

15 września – środa, Matki Bożej Bolesnej.

25 września – sobota, Błogosławionego Władysława z Gielniowa, kapłana – bernardyna, Patrona Warszawy.

29 września – środa, Świętych Archaniołów Michała, Gabriela i Rafała.

6. rocznica śmierci ks. Zdzisława Markowskiego, długoletniego pracownika naszej parafii. Msza Św. za jego duszę o godz. 8.00.

Opracowała
s. M. Bernarda Konieczna CR

Rys. arch. red.

Rys. arch. red.

Modlitwa o beatyfikację Jana Pawła II

Boże, w Trójcy Jedyny, Ty w swojej niewypowiedzianej dobroci powołujesz ciągle nowych apostołów, aby przybliżali światu Twoją Miłość. Bądź uwielbiony za to, że dałeś nam opatrnościowego Pasterza - Ojca Świętego Jana Pawła II, Boże, źródło wszelkiej świętości, spraw, prosimy Cię, aby Kościół zaliczył go do grona swoich świętych.

Wejrzyj na jego heroiczną wiarę, całkowite oddanie Tobie. Pomnij, jak bardzo miłował Kościół Twojego Syna, jak wiernie kochał każdego człowieka, broniąc jego godności i praw, przebacząc wrogom, zło dobrem zwyciężając. Otocz chwałą wiernego sługę Twojego Jana Pawła II, który wszystko postawił na Maryję i Jej zawierzył bez granic, u Niej szukając pomocy. Ojczy nie skończenie dobry, uczyni go orędownikiem naszych spraw przed Tobą. Amen.

Komp. M.N.

SPOTKANIA ZESPOŁÓW PARAFIALNYCH

Schola dzieci i młodzieży
Chór Parafialny
Akcja Katolicka

Wspólnota Różańcowa
Krąg Biblijny
Legion Maryi
Grupa Pomocników Legionu Maryi
Opiekunki Chorych
Katecheza Przedszkolaków

Towarzystwo Przyjaciół KUL
Kancelaria Parafialna tel. 22 663 34 67
Biblioteka Parafialna
Czytelnia Czasopism Religijnych
Wypożyczalnia Filmów
Poradnictwo Rodzinne
Redakcja „Parafii na Sadach”
Grupa ministrantów młodszych
Grupa lektorów i ministrantów starszych
Nasza Parafia w Internecie:
Nasza gazeta w Internecie:

w każdą niedzielę o godz. 10³⁰
w każdy poniedziałek o godz. 19⁰⁰
w pierwszą środę miesiąca Msza Św. o godz. 18³⁰
i spotkanie o godz. 19⁰⁰
w pierwszą niedzielę miesiąca w kościele o godz. 17¹⁵
w trzeci czwartek miesiąca o godz. 19⁰⁰
w każdy wtorek o godz. 19⁰⁰
w drugą sobotę miesiąca o godz. 9⁰⁰ w domu parafialnym
w ostatni czwartek miesiąca o godz. 17⁰⁰
6 - latki - w każdy poniedziałek o godz. 17⁰⁰
5 - latki - w każdy wtorek o godz. 17⁰⁰
w każdą trzecią niedzielę miesiąca w godz. 8⁰⁰-14⁰⁰
poniedziałki, wtorki, środy, soboty w godz. 9⁰⁰-11⁰⁰ i 16⁰⁰-17³⁰
wtorki 16⁰⁰-18⁰⁰
czwartki 17⁰⁰-18³⁰ niedziele 10⁰⁰-13⁰⁰
czwartki 17⁰⁰-18³⁰ niedziele 10⁰⁰-13⁰⁰
środy 18⁰⁰-20⁰⁰
piątki od godz. 17⁰⁰
piątki 17⁰⁰
co drugi czwartek miesiąca o godz. 19³⁰
www.jankanty.waw.pl
www.yako.waw.pl

Pismo Parafii św. Jana Kantego w Warszawie, ul. Krasińskiego 31 A, 01-784 Warszawa, tel.: 22 663 34 67

Wspólnie z Autorami gazetę zredagowali społecznie: Barbara Kowalczyk, Marek Kowalski,
Ks. Piotr Paweł Laskowski, Anna Laszuk, s. M. Bernarda Konieczna CR.

Szata graficzna: projekt i wykonanie Maria Kłosowska-Natanson,

Foto i współpraca: Zofia Błachowicz. Współpraca: Marta Cichowicz-Major, Arkadiusz Kubowicz,
Konsultacja, korekta tekstów łacińskich i opieka duchowa: Proboszcz ks. dr Antoni Dębowski

Wydawca: Wydawnictwo Bonum, ul. Staszica 27/19, 05-400 Otwock

6 czerwca 2010 r.
Błogosławiony Ks. Jerzy Popiełuszko
Męczennik za Wiarę i Ojczyznę.
Wesel się Ks. Teofilu* i cała Polsko.

Ojczyzno ma

*Ojczyzno ma!
Tyle razy we krwi skąpana
Ach, jak wielka dziś Twoja rana.
Jakże długo cierpienie Twe trwa.*

*Tyle razy pragnęłaś wolności,
Tyle razy tłumił ją kat.
Ale zawsze czynił to obcy,
A dziś brata zabija brat.*

Ojczyzno ma...

*Biały orzeł znów skępowany.
Krwawy łartuch zwisa u szpon.
Lecz już wkrótce zostanie zerwany.
Do wolności uderzył dzwon.*

Ojczyzno ma...

*Nowy ból przeszył serca Polaków,**
Pasterz – kapłan przelał swą krew,
Abyś ty mógł żyć w wolnej Ojczyźnie –
Bez cierpienia, bólu i krat.*

Ojczyzno ma...

*O Królowo Polskiej Korony,
Wolność, pokój i miłość racz dać.
By ten naród boleśnie dręczony
Odtąd wiernie przy Tobie trwał.*

O, Matko ma!

*Tyś Królową Polskiego narodu.
Tyś wolnością w czasie niewoli,
I nadzieją, gdy w sercach jej brak.*

* Ks. prałat Teofil Bogucki był Duchowym Ojcem i Opiekunem ks. Jerzego Popiełuszki. W naszej parafii był pierwszym proboszczem w latach 1952-1974.

**Pieśń nazywana „Hymnem Księdza Jerzego Popiełuszki”, śpiewana podczas Mszy świętych za Ojczyznę w kościele św. Stanisława Kostki w Warszawie i szczególnie rozpowszechniona podczas drugiej pielgrzymki robotników na Jasnej Górze 18 IX 1984 r., zorganizowanej i prowadzonej przez Księdza Jerzego. Zwrotka została włączona do pieśni w maju 2010 r.

SANKTUARIA MARYJNE W POLSCE

Sanktuaria Maryjne, miejsca w których odczuwa się szczególną obecność Matki Bożej. Różne są ich początki, dzieje, otaczane cziq wizerunki, nazwy nadawane Maryi oraz szczególnie czczone Jej przymioty. Jednak niezależnie od miejsca, wizerunku i nazwy sanktuarium, to zawsze jest Ona, ta sama kochająca Matka.

LEWICZYN

SANKTUARIUM MATKI BOŻEJ LEWICZYŃSKIEJ POCIESZYCIELKI STRAPIONYCH

Adres: Lewiczyn 1, 05-622 Belsk Duży

Msze św. niedziele: 9.00, 11.30, 16.00 (z), 17.00 (l); dni powszednie: 16.00 (z), 16.30 (z), 17.30 (l), 18.00 (l). (l) – lato, (z) – zima.

Odpusty: II dzień Zesłania Ducha Św. – Matki Kościoła, 15 VIII Wniebowzięcie NMP, 8 IX Narodzenie NMP.

Informacje: www.sanktuarium-lewiczyn.pl

Lokalizacja sanktuarium lewicyńskiego

Niewielka miejscowość Lewiczyn leży przy starym trakcie królewskim krakowsko-warszawskim, pomiędzy Grójcem a Białobrzegami. Znajduje się w niej, zbudowane na niewysokim wzgórzu, wielowiekowe sanktuarium Matki Bożej Pocieszycielki Strapionych,

Pani Ziemi Grójeckiej. Według tradycji ludowej jeden z książąt mazowieckich odniósł tu zwycięstwo nad wrogiem. W podzięk Bogu, w miejscu zwycięskiej bitwy, wojsko książęce usypało kopiec, na którym w XIII w. wybudowano kościół pod wezwaniem św. Wojciecha. Jego fundatorami byli Lewiccy z Lewiczyna herbu Prawda.

Po trzech wiekach istnienia, w 1606 r. na miejscu starego kościoła zbudowano drugi, bardziej okazały, ufundowany przez podstolego czerskiego Prokopa Oborskiego. Konsekracja nastąpiła 27 kwietnia 1608 r. W połowie XVII w. staraniem miejscowego proboszcza, Andrzeja Gałokowskiego, dobudowano do kościoła dwuwieżową fasadę. W 1730 r., poważnie uszkodzony w czasie silnej burzy, kościół odbu-

Cudowny Obraz w srebrnej sukience, z koronami

Cudowny Obraz

dowano, ale już jako jednowieżowy. W tym stanie pozostał do dnia dzisiejszego. Od XVII w. króluje tu Pani Ziemi Grójeckiej i Pocieszycielka Strapionych.

Słynący łaskami obraz umieszczony jest w głównym ołtarzu. Ustne przekazy ludowe przypisują jego autorstwo św. Łukaszowi Ewangelistcie. Namalowany na cyprynowych deskach obraz ma wymiary 85,5x118 cm. Przypomina on wizerunek Matki Bożej Śnieżnej z Bazyliki Santa Maria Maggiore w Rzymie.

Obraz przedstawia Matkę Bożą z Dzieciątkiem na ręku. Maryja ubrana jest w czerwoną suknię, przyozdobioną pod szyją paciorkami. Jej głowę okrywa niebieska chusta z krzyżem rzym-

Wjazd na teren sanktuarium lewicyńskiego

Kościół lewicyński

skim. Podbita zieloną tkaniną, pięknie połaadowana, spływa z ramion. Spleciona dłonie Maryi podtrzymują Dzieciątko. W lewej ręce Maryja trzyma białą chustkę, którą ociera łzy płaczących, jako Pocieszycielka Strapionych. Jezus otulony jest czerwoną szatą, ozdobioną pod szyją paciorkami. Prawą rękę unosi w geście błogosławieństwa, w lewej trzyma księgę. Jego dziecinna twarzyczka wykazuje pewne podobieństwo do oblicza Matki. Wyraz twarzy Maryi jest poważny, oczy wpatrzone w pielgrzyma, gdziekolwiek stanie.

Według tradycji, Cudowny Obraz został sprowadzony do Lewiczyna przez rodzinę Oborskich i w 1604 r. подарowany kościołowi przez księdza Jana Opalińskiego, opata z Rokitna, który otrzymał go w spadku po matce.

Od chwili umieszczenia w kościele, obraz darzony był szczególną czcią, a liczne cuda nadały mu szeroki rozgłos. W latach 1678, 1679 i 1684, powołane przez biskupa poznańskiego Stefana Wierzbowskiego komisje, badały niezwykle łaski i przesłuchiwały świadków. W 1684 r. sformułowano orzeczenie uznające szczególną łaskawość Matki Bożej Lewicyńskiej.

W XVII w. wizerunek Matki Bożej został ozdobiony srebrną, wytłaczaną sukienką.

Przełomowym wydarzeniem w 400-letniej historii sanktuarium była uroczysta koronacja Obrazu w dniu 10 sierpnia 1975 r. Wtedy to prymas Stefan Kardynał Wyszyński nałożył koronę na głowę Dzieciątka Jezus, zaś głowę Matki Bożej ukoronował kard. Karol Wojtyła.

O tym wzniosłym wydarzeniu wspominał kard. Wojtyła, już jako Ojciec Święty Jan Paweł II, w błogosławieństwie dla

Tablica na ścianie kościoła, zawieszona ku czci poległych w czasie Powstania Styczniowego

wiernych modlących się przed cudownym obrazem: „Z serca przepełnionego apostołską miłością błogosławię wszystkim parafianom i pielgrzymom, którzy modlić się będą przed cudownym obrazem Matki Bożej w Lewiczynie, który dane mi było koronować 10 sierpnia 1975 r. z Prymasem Tysiąclecia – Stefanem Kardynałem Wyszyńskim.”

W prezbiterium lewicyńskiego sanktuarium znajduje się to błogosławieństwo, wykaligrafowane na pergaminie z wizerunkiem Ojca Świętego Jana Pawła II oraz z jego własnoręcznym podpisem. Księga cudów i łask za przyczyną Matki Bożej Lewicyńskiej ciągle jest uzupełniana opisami nowych, niezwykłych uzdrowień fizycznych i duchowe, a liczne nawrócenia i postanowienia odmiany życia w wierze skłaniają rzesze odwiedzających to miejsce pielgrzymów i turystów do głębokiej refleksji, modlitwy i przemyśleń nad swoim życiem.

Odpoczynek i pobyt dla grup pielgrzymkowych i turystów zapewnia wybudowany obok sanktuarium, obszerny, nowoczesny dom pielgrzyma z kaplicą, salą konferencyjną, jadalnią i terenem rekreacyjnym.

Teren rekreacyjny dla pielgrzymów. W głębi jadalnia i dom pielgrzyma

O sławie sanktuarium świadczą liczne dary i wota. Król Zygmunt III Waza ofiarował sanktuarium w Lewiczynie jedną z dwóch wykonanych przez siebie monstrancji, drugą przekazał na Jasną Górę. Jan III Sobieski po zwycięstwie pod Wiedniem ofiarował materiał z namiotu tureckiego wezyra, którego fragment jest wszyty do jednego z ornatów. Wśród darów znajduje się patera do konsekracji komunikantów, której używał Ojciec Święty Jan Paweł II do Mszy Św. po powrocie do Rzymu z trzeciej pielgrzymki do Ojczyzny.

W historii sanktuarium zapisał się też Tadeusz Kościuszko, który w Lewiczynie 27 czerwca 1794 r. przygotowywał plan obrony Warszawy przed Moskalami. Sam kościół to zabytek klasy zerowej z bogatym barokowym wyposażeniem. Obraz główny z 1750 r. został ufundowany przez ks. Antoniego Wilskiego, kanonika żmudzkiego i proboszcza lewicyńskiego. Ołtarze boczne pochodzą z 1742 r., ambona z 1753 r. Uwagę zwracają: barokowa monstrancja z XVIII w., dwa XVII-wieczne feretrony, obrazy: Przemienienia Pańskiego, Niepokalanego Poczęcia NMP, Św. Antoniego i Św. Marcina. Najnowszy obraz to malowidło przedstawiające Św. Wojciecha – pędzla Jana Molgi z Warszawy, który został ufundowany przez parafian i księdza proboszcza Czesława Aulicha w 1995 r. Najcenniejszym i najstarszym skarbem kościoła lewicyńskiego jest Cudowny Obraz Matki Bożej z Dzieciątkiem, Pocieszycielki Strapionych, Pani Ziemi Grójeckiej.

Zdjęcia i tekst Marek Kowalski, na podstawie:

1. *Przewodnik po sanktuariach maryjnych*
Z DAWNA POLSKI TYŚ KRÓLOWĄ,
Siostry Niepokalanek, Szymanów 1999 r.
2. *Sanktuarium Matki Bożej Lewicyńskiej*
www.sanktuarium-lewiczyn.pl

Wkrótce minie pięć lat istnienia scholi w naszej parafii. Od wiosny 2005 roku w dawnej sali katechetycznej domu parafialnego spotykają się na próbach dzieci i ich rodzice. Na pomysł stworzenia scholi wpadł Robert Rogala, nasz dobry przyjaciel z czasów młodości wspólnoty Ruchu Światło-Życie. Jego zapał i pomysłowość bardzo wsparty nas, wątpiących we własne siły (nie jesteśmy przecież w większości muzykami) i obawiających się nowej odpowiedzialności, szczególnie w tym pierwszym okresie rozruchu. Ku naszemu zdziwieniu do inicjatywy zaczęli dołączać różni ludzie dobrej woli, często spoza parafii – znalazł się inżynier-akustyk, który ćwiczył na próbach z dziećmi różne rytmy, grała z nami na gitarze młoda dziewczyna, Berenika, jak się później okazało – szykująca się do nowicjatu u siostr Zmartwychwstank. Ważnym wsparciem – w pierwszym roku działalności scholi – był dla nas ksiądz Piotr Paweł Laskowski, który służył nie tylko duchowo – wzmacniał nas również swoimi talentami muzycznymi i poczuciem humoru. Od samego początku aż do dziś współpracujemy z siostrą Salwiną, tryskającą energią i radością. Na koniec oczywiście trzeba powiedzieć – choć to najważniejsze – w scholi zaczęli pojawiać się parafianie: dzieci i ich rodzice – pełni zapału i mnóstwa dobrej woli.

Od jesieni 2005 roku prowadzimy śpiewy na niedzielnych Mszach Świętych o 11⁰⁰ – na początku śpiewaliśmy tylko część pieśni, po kolejnym roku – nie tylko wszystkie pieśni, ale i części stałe Mszy Świętej. Tworząc scholę, za cel przyjęliśmy pomoc wiernym – dzieciom i dorosłym w modlitwie, śpiewem podczas Mszy Świętej. Nie jest to więc zespół muzyczny i nie traktujemy śpiewu jako występów. Śpiewamy więc wyłącznie podczas liturgii i raz w roku organizujemy dla parafii wspólne kolędowanie.

Próby odbywają się w niedziele – spotykamy się przed Mszą Świętą na

rozśpiewanie i zostajemy na około godziną próbę po Mszy Świętej – wtedy zapoznawamy się z czytaniem na następna niedzielę i wspólnie dobieramy pieśni, które następnie ćwiczymy.

Staramy się tak organizować spotkania, by „próby” były zarówno czasem ćwiczeń, jak i zabawy śpiewem dla wszystkich – przede wszystkim dla dzieci. Największym problemem dzieci było od samego początku przełamanie tremy – stanąć przed wszystkimi i nie bać się. Nie zawsze udaje się nam czysto zaśpiewać. Czasem

W ciągu tych lat zmienił się charakter scholi. Już nie śpiewają same dzieci, ale towarzyszą im rodzice. Teraz jest to już schola rodzinna. Tworzy się środowisko ludzi, którym się chce coś robić w parafii. Z jednej strony są ci, którzy grają i śpiewają, a z drugiej – najmniej widoczni, choć niezwykle ważni – ci, którzy przygotowują stronę techniczną – rozstawiają mikrofony, instalują rzutnik.

Obecnie w scholi śpiewa na stałe około dziesięciorga dzieci i dziewięć osób dorosłych. Część z nas śpiewa od

Fot. Marta Cichowicz-Majer

się mylimy. W większości nie mamy muzycznego wykształcenia. Nieraz zaśpiewamy za głośno, a czasem mikrofon wychwyci nasze szepty. Zdarza się też, że mikrofon nie działa! Nie to jest jednak najważniejsze. Ważne jest to, że ta Msza Święta coraz bardziej staje się „nasza”. Wszyscy bardzo się staramy.

powstania scholi. Zapraszamy do śpiewania wszystkich, którzy tylko chcą – bez względu na umiejętności i uzdolnienia muzyczne. Ideałem by było, gdyby w scholi parafii Świętego Jana Kantego śpiewali wszyscy parafianie!

Prosimy o modlitwę i wytrwałość.

Mikołaj Jasiński

Fot. Marta Cichowicz-Majer

Nasi parafialni ministranci

Fot. Marek Kowalski

Zajęcia programowe
Grupy ministrantów młodszych
z księdzem Michałem Dubickim

Fot. Marek Kowalski

Autor *Liturgicznej Służby Ołtarza* („PnS” nr 21), ks. dr Michał Dubicki, jest w naszej parafii opiekunem i nauczycielem Grupy ministrantów młodszych.

Zgodnie z zapowiedzią, przedstawiamy sylwetki kolejnych ministrantów i fotografie z zajęć Grupy.

Wizyta Grupy ministrantów młodszych
w seminarium duchownym
w Warszawie, na Krakowskim Przedmieściu

Chrzest Święty Pawła

Procesja Bożego Ciała

Paweł Dąbrowski ma 12 lat. W naszej świątyni otrzymał z rąk ks. proboszcza Antoniego Dębkowskiego Sakrament Chrztu 14 grudnia 1997 r. Już jako 6-latek w czerwcu 2003 r. brał czynny udział w procesji Bożego Ciała. W maju 2006 r. przystąpił do Sakramentu I Komunii Świętej, do której przygotował go ks. Jan Sudoł. Zachęcił go również do pełnienia posługi ministranckiej, którą rozpoczął w wieku 8 lat, idąc w ślady swoich starszych braci, Stanisława i Jana. Ich tato, Adam Dąbrowski, stroiciel i organista, często towarzyszy nam, grając na organach w czasie nabożeństw. Paweł jest także bardzo dumny ze swego dziadka Zbigniewa, który z rąk Prymasa Polski ks. Józefa Kardynała Glempa otrzymał medal Za zasługi dla Kościoła.

*I Komunia Święta
Pawła*

*Posługa ministrancka Pawła 30 maja 2009 r.
w Sanktuarium Maryjnym w Skarżysku Kamiennej.
Mszę Świętą celebrował ksiądz Piotr Paweł Laskowski*

Maksymilian Sobczak ma 11 lat. W naszej świątyni, z rąk księdza proboszcza Antoniego Dębrowskiego w kwietniu 2000 roku otrzymał Sakrament Chrztu. W maju 2008 roku przystąpił do Sakramentu I Komunii Świętej, do którego przygotował go ksiądz Robert Rasiński i zachęcił do rozpoczęcia posługi ministranckiej. Z godną podziwu sumiennością służy do Mszy Świętej w czwartki o godz. 8.00 i w niedziele o godz. 11.00. Maks zapoznał mnie ze swoim przyjacielem Filipem, którego zna jeszcze z lat przedszkolnych. Wspominał, że modlił się o łaskę dla przyjaciela, zachęcając jednocześnie Filipa, aby towarzyszył mu w posłudze ministranckiej. Obecnie Filip jest już kandydatem na parafialnego ministranta.

Chrzest Święty Maksa

I Komunia Święta Maksa

Jaś Melon ma 12 lat. Sakrament Chrztu Świętego przyjął 11 listopada 1998 roku z rąk księdza Roberta Wyszomirskiego. Do Sakramentu Pierwszej Komunii Świętej przygotował Jasia ksiądz Piotr Szepietowski, a uroczystość przystąpienia do tegoż sakramentu odbyła się 20 maja 2007 r. Rok później - 2 maja 2008 - Jaś rozpoczął posługę ministrancką, do pełnienia której zachęcił go ksiądz Michał Dubicki. Jaś bardzo sumiennie wypełnia swoje obowiązki, także dlatego, by nie przynosić wstydu tacie Tadeuszowi. Bowiem tata Jasia z naszą parafią związany jest od lat dziecięcych. Jako jeden z dwóch chłopców śpiewał w chórze parafialnym „Szarotki”, kierowanym przez naszą siostrę Bernardę Konieczną. Od 1984 roku bierze czynny udział w zespole muzycznym w naszej parafii, gra na skrzypcach i organach i wraz z synem Jasiem kontynuuje posługę dla parafii. Obaj uczestniczą w Grupie parafialnej „Schola”.

Chrzest Święty Jasia.

Fotografie pochodzą z albumów rodzinnych.

W kolejnych numerach prezentowani będą następni ministranci.

Opracowała:
Barbara Kowalczyk

I Komunia Święta Jasia

Święto Przemienienia Pańskiego – 6 sierpnia

Człowieczeństwo jako miejsce Bożej Obecności

Święto Przemienienia Pańskiego nawiązuje do zdarzenia opisanego przez wszystkich synoptyków: św. Mateusza, św. Marka i św. Łukasza (Mt 17,1-9; Mk 9,1-8; Łk 9, 28-36), mającego miejsce „w jakieś osiem dni” po wyznaniu św. Piotra „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”. Zdarzenia, które w Ewangelii zwiastuje Zmartwychwstanie i objawia uczniom Boskość Chrystusa, Jego istotę stojącą ponad prorokami i przywódcami.

Przemienienie Pańskie dokonało się na górze Tabor, w obecności Piotra, Jakuba i Jana. Uczniowie, zmęczeni długą wędrówką, zasnęli. Kiedy się obudzili, zobaczyli Jezusa modlącego się jak zwykle, ale w chwale, jakiej wcześniej nie widzieli: „Wygląd jego twarzy odmienił się, a jego odzienie stało się lśniąco białe”. Stała się światłość. Uczniowie zobaczyli obok niego dwóch mężczyzn, w których rozpoznali Mojżesza i Eliasza. Mówili o odejściu Jezusa w Jerozolimie. Św. Piotr zrozumiał wydarzenie, jako znak równości Mistrza z największymi postaciami Starego Testamentu, które doświadczyły bezpośredniego objawienia Bożej woli, Jego bliskości. Zapropnował postawienie trzech namiotów ofiarnych: jednego dla Jezusa, jednego dla Mojżesza i jednego dla Eliasza. W odpowiedzi na tę wypowiedź wszystkich zebranych ogarnął obłok – ewidentny dla uczniów znak Bożej obecności. Usłyszeli głos mówiący z góry: „To jest Mój Syn umiłowany. Jego słuchajcie”. Jezus stanął w centrum i jednocześnie najwyższym ze wszystkich zebranych.

Symbolika święta Przemienienia Pańskiego jest szeroka. Pojawiające się biel i obłok wyrażają wieczność i transcendencję. Biel oznacza światło. Lśniąca biel szat Jezusa symbolizuje światłość, jaka z Nim idzie. Światłość nie tylko objawioną ludziom, ale także ich obejmującą w zwykłym ludzkim doświadczeniu, w Bożej Obecności i w Przymierzu z Bogiem.

Centralna pozycja Jezusa w objawieniu na górze Tabor i jego wyróżnienie przez Boga wśród starotestamentowych przywódców i proroków to

Rys. arch. red.

nie tylko świadectwo Boskości Jezusa. Z całą pewnością nie jest deprecjacją wcześniejszych Boskich objawień ani ludzi, którzy go doświadczali. Nie jest też cezurą odwracającą Przymierze i wcześniejszy porządek.

Wskazanie Jezusa jako Umiłowanego Syna wśród proroków i przywódców to znak, iż prawo miłości, głoszone przez Jezusa, jest dopełnieniem i centralną istotą Prawa Bożego – prawa zakazów (Mojżesz) i prawa sprawiedliwości (Eliasz). Boża Obecność w nas i światło prowadzą – poprzez posłuszeństwo Boskim przykazaniom i regułom sprawiedliwości – do miłości wobec Boga i bliźniego, jako najwyższego paradygmatu i kierunku naszej eschatologicznej przemiany.

Święto Przemienienia Pańskiego jest świętem radości i nadziei. Nadziei na odmianę, na naszą możliwość metamorfozy, która umożliwi nam radość

z doświadczenia w pełni Bożej łaski i przyszłego życia w chwale. Nadziei na zmartwychwstanie. Nie tyle na odmianę losu, odwrócenie konsekwencji zdarzeń, które nas w sposób przykry doświadczały, ile na przemienienie nas samych, przejście z mroku w światło. Z wydarzenia na górze Tabor dowiadujemy się, że Jezus jest tym światłem, w którym my, wierzący, możemy zobaczyć światło na naszej drodze.

Z nauk Jezusa wiemy, że warunkiem naszej eschatologicznej przemiany jest modlitwa, skupienie na co dzień, ufność, służba bliźnim i rozwijanie cnót ewangelicznych, a także wewnętrzne podążanie za Jezusem i Jego światłem, naśladowanie Go w prawie miłości wobec Boga i bliźniego. Ważna jest także świadomość, że Bóg jest bliski, że my też stajemy się – począwszy od Chrztu Świętego – miejscem Jego Obecności i terytorium działania.

Marta Cichowicz-Major

Wakacyjne pielgrzymki piesze z Warszawy

Pielgrzymka jako forma religijności jest znana od kilku tysięcy lat w wielu religiach, nie tylko chrześcijańskich. Celem modlitewnego podróżowania jest zazwyczaj sanktuarium, miejsce święte otoczone kultem. Ważny jest także sposób odbycia trasy i przeżycia czasu podróży. Pielgrzymki mogą być indywidualne lub – co dzieje się częściej – zbiorowe. Na łamach „Parafii na Sadach” opisywaliśmy już nie raz nasze parafialne pielgrzymki autokarowe. W tym wakacyjnym numerze chcemy przedstawić kilka pielgrzymek organizowanych w Warszawie i okolicach – głównie pieszych, ale nie tylko.

Wedle informacji otrzymanych z Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego Kurii Metropolitalnej Warszawskiej, status diecezjalny ma **Warszawska Akademicka Pielgrzymka Metropolitalna do Częstochowy**. Wyrusza ona co roku 5 sierpnia spod kościoła św. Anny na Krakowskim Przedmieściu po Mszy Św., która rozpoczyna się o godz. 5.30. Uczestnicy podzieleni są na kilka grup. Na Jasną Górę pielgrzymi docierają 14 sierpnia. Pielgrzymka, początkowo zwana Warszawską Akademicką Pielgrzymką Diecezjalną, organizowana jest od 1981 r. [<http://www.wapm.waw.pl/>]

Z pielgrzymki tej wyłoniła się w 1992 r. **Piesza Pielgrzymka Niepełnosprawnych do Częstochowy**, która wyrusza również 5 sierpnia. Uczestniczą w niej osoby zdrowe, niepełnosprawne i ich opiekunowie z kraju i z zagranicy. Jej trasa wiedzie drogami asfaltowymi, co jest ułatwieniem

dla wózków inwalidzkich. [<http://www.niepełnosprawni.pl/ledge/x/26061>]

Inne pielgrzymki organizowane są przez parafie lub stowarzyszenia, mają one jednak charakter otwarty, każdy więc może wziąć w nich udział – niezależnie od przynależności parafialnej.

27 czerwca – **Ogólnopolska Pielgrzymka Piesza z Łomianek do Gietrzwałdu**. Rozpoczyna się w rocznicę objawień Matki Bożej Gietrzwałdzkiej z Instytutu Studiów nad Rodziną po Mszy Św. o godz. 10.00. Trwa ona do 3 lipca. Organizowana jest przez Wspólnotę Nieustającego Różańca Świętego wraz z Nocną Pielgrzymką Młodych do Niepokalanowa. Pierwszy raz wyruszyła 26 lipca 2007 r. [<http://ekai.pl/diecezje/x26862/iv-ogolnopolska-pielgrzymka-piesza-z-lomianek-do-gietrzwaldu/>]

5 lipca – **piesza pielgrzymka do Krakowa-Łagiewnik**. Pielgrzymka wyrusza po Mszy Św. o 8.00 w Świątyni Opatrzności Bożej w Warszawie-Wilanowie. Organizowana jest od 2003 r. Pielgrzymi nawiedzają po drodze 11 sanktuariów, a do Sanktuarium Miłosierdzia Bożego docierają 17 lipca. [www.pielgrzymka.org]

5 sierpnia – **Piesza Praska Pielgrzymka Rodzin „Totus Tuus” do Częstochowy**. Rozpoczyna się ona Mszą Św. o godz. 7.00 w Sanktuarium Matki Boskiej Ostrobramskiej na Witołinie. Na Jasną Górę pielgrzymi docierają 14 sierpnia – przed świętem Wniebowzięcia NMP. Pielgrzymkę organizuje od 1984 r. Kościelna Służba Porządkowa TOTUS TUUS. Pielgrzym-

ka dzieli się na kilka grup. Jest wśród nich m.in. grupa dla dzieci do lat 12, grupy młodzieżowe oraz rodzinna. [<http://www.pielgrzymkarodzin.opoka.net.pl/>]

6 sierpnia – **Warszawska Pielgrzymka Piesza do Częstochowy**, tzw. „paulińska”. Rozpoczyna się ona Mszą Św. w kościele św. Ducha przy ul. Długiej. Organizowana jest przez paulinów – pierwszy raz wyruszyła w 1711 r. Był to akt wdzięczności oraz wypełnienie ślubowania złożonego w trakcie trwania w Warszawie wyniszczającej epidemii. Od tej pory pielgrzymki, mniej lub bardziej liczne, odbywały się corocznie. Na Jasną Górę pątnicy docierają 14 sierpnia – przed świętem Wniebowzięcia NMP. W ramach tej pielgrzymki organizowane są grupy młodzieżowe, tzw. „piętnastki”. [<http://www.wpp.paulini.pl/>]

6 sierpnia – **Warszawska Piesza Pielgrzymka Akademickich Grup, tzw. „siedemnastek”**, które w 1967 r. wyłoniły się z pielgrzymki paulińskiej. Uczestniczyli w niej liczni cudzoziemcy – Włosi, Francuzi, Niemcy, Węgrzy, Belgowie a nawet Amerykanie i Rosjanie. Organizatorem grup był ks. Tadeusz Uszyński, rektor kościoła akademickiego, a obecnie Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego (pallotyni). Od kilku lat „17” mają odrębną trasę, na którą wyruszają po Mszy Św. w kościele św. Anny na Krakowskim Przedmieściu. Na Jasną Górę pielgrzymi docierają 14 sierpnia – przed świętem Wniebowzięcia NMP. [<http://www.17-ka.org.pl/>]

16 sierpnia – **Praska Pielgrzymka Piesza do Częstochowy**. Jej historia sięga 1657 r. Dwa lata po ślubach króla Jana Kazimierza zorganizowano ją jako dziękczynienie, że Matka Boża jest Królową Polaków, a jednocześnie jako błaganie o ocalenie Warszawy przed epidemią cholery. Pielgrzymka ta szła początkowo na Święto Matki Bożej Łaskawej w Oktawie Uroczystości Zesłania Ducha Świętego. Udział w niej brał w 1894 r. Władysław Reymont, który opisał to w książce „Pielgrzymka do Ja-

Fot. arch. red.

snej Góry". W przeciwieństwie do Pielgrzymki Warszawskiej, nie odbywała się ona systematycznie. Po 67 latach przerwy wznowiono ją w 1984 r. i od tej pory wyrusza co roku z kościoła Matki Bożej Zwycięskiej na Kamionku. Na Jasną Górę pielgrzymi docierają 25 sierpnia przed uroczystością NMP Częstochowskiej. [<http://www.pielgrzymka.info.pl/>]

Organizacja pielgrzymek pieszych jest podobna. Każdego dnia pątnicy uczestniczą we Mszy Św. oraz przemierzają 25-35 km różnymi drogami, bez względu na warunki atmosferyczne. Na trasie wysłuchują nauk, konferencji, modlą się, śpiewają, dyskutują lub medytują w milczeniu. Mają też możliwość przystępowania do sakramentu pokuty. Nocują w stodołach, namiotach lub w domach gospodarzy. Mają zapewnioną pomoc medyczną,

a często także posiłki południowe. Ich bagaże przewożone są samochodami – ze sobą niosą tylko przedmioty przydatne w ciągu dnia.

Nie autokarem i nie pieszo wyruszają 11 sierpnia spod kościoła bł. Władysława z Gielniowa na Ursynowie uczestnicy **pielgrzymki rowerowej do Częstochowy**. Wyłoniła się ona w 2006 r. z pieszej pielgrzymki „paulińskiej” i wraz z nią dociera na Jasną Górę 14 sierpnia. Z kościoła tego wyruszają pielgrzymki rowerowe także do innych miejsc, np. do Wilna, Kodnia, Gietrzwałdu i Rzymu. Na przełomie czerwca i lipca 2010 r. planowana jest pielgrzymka do Lwowa. [<http://www.pielgrzymkirowerowe.pl/>]

Pielgrzymka na rolnach do Częstochowy wyrusza z Warszawy spod kościoła M.B. Królowej Aniołów na Bemowie 22 sierpnia, a na Jasną Górę

dociera 26 sierpnia. Jej trasa liczy 270 kilometrów. Bierze w niej udział kilkudziesięciu pielgrzymów, także księża jadący na rolnach. [<http://www.rolkowa.pl/>]

Całkowicie odmienny charakter mają **pielgrzymki z Krzyżem** niesionym od grobu ks. Jerzego Popiełuszki, organizowane od 1985 r. jako forma modlitwy o rychłą beatyfikację Sługi Bożego. Ich trasa co roku jest inna. Często jest to pielgrzymka weekendowa – w soboty i niedziele pątnicy niosą krzyż, który w tygodniu przebywa w jakiejś świątyni, a pątnicy wracają do pracy. Krzyż niesiony przez nich pozostawiany jest w miejscu docelowym, np. w kościele w Bydgoszczy, w którym ks. Popiełuszko odprawił swoją ostatnią Mszę Świętą, czy w Licheniu i w Szawlach na Litwie. Matka księdza Jerzego ma życzenie, aby krzyży było 37 – tyle, ile lat przeżył jej syn.

Anna Laszuk

Jestem człowiekiem zawierzenia

Powołanie syna polskiego narodu na Stolicę Piotrową zawiera w sobie oczywistą więź z tym świętym miejscem. Z tym sanktuarium wielkiej nadziei – że mogą powtórzyć tylko: „Totus Tuus”. (...) Pozwólcie, że wszystko to

tutaj zawierzę! Pozwólcie, że wszystko to zawierzę w nowy sposób! Jestem człowiekiem zawierzenia. Nauczyłem się nim być tutaj!

Jan Paweł II,

Jasna Góra, 4 czerwca 1979 r.

Mamy bardzo trudne położenie geopolityczne. Mamy bardzo trudne dzieje, zwłaszcza na przestrzeni ostatnich stuleci. Bolesne doświadczenia historii wyostrzyły naszą wrażliwość w zakresie podstawowych praw człowieka i praw narodu: zwłaszcza prawa do wolności, do suwerennego bytu, do poszanowania wolności sumienia i religii, praw ludzkiej pracy... Mamy też różne ludzkie słabości, wady i grzechy, i to grzechy ciężkie, o których stale musimy pamiętać – i stale z nich się wyzwać... Ale – drodzy bracia i siostry, umiłowani rodacy, wśród tego wszystkiego mamy na Jasnej Górze Matkę. Jest to Matka troskliwa, tak jak w Kanie Galilejskiej. Jest to Matka wymagająca – tak jak każda dobra matka jest wymagająca.

Jest to jednak równocześnie Matka wspomagająca: w tym się wyraża potęga Jej macierzyńskiego Serca. Jest to wreszcie Matka Chrystusa-tęgo Chrystusa, który, wedle słów św. Pawła, mówi stale wszystkim ludziom i wszystkim ludom: „Nie jesteś już niewolnikiem, lecz synem. Jeżeli zaś synem, to i dziedzicem z woli Bożej” (Ga 4,7).

Jan Paweł II,

Jasna Góra, 19 czerwca 1983 r.

Rys. arch. red.

Jan Paweł II wchodzi do jasnogórskiego sanktuarium w otoczeniu Prymasa Stefana Wyszyńskiego i paulina o. Jerzego Tomzińskiego podczas I pielgrzymki do Ojczyzny, 1979 r.

Boże Miejsca...

Paryż – Bazylika Serca Jezusowego

Jest takie miejsce na świecie, gdzie adoracja Najświętszego Sakramentu trwa nieprzerwanie od ponad stu lat. Tak! Tym miejscem jest Bazylika Serca Jezusowego (**Basilique du Sacré-Coeur**) w Paryżu. Zbudowana na wapiennym wzgórzu, z którego wnętrza od stuleci wydobywano wapienie i gips – na wzgórzu Montmartre (Góra Męczenników), w miejscu, gdzie odbywały się egzekucje pierwszych chrześcijan.

Kiedy w 1870 roku wybuchła wojna domowa i wojna Francji z Prusami, dwaj francuscy przemysłowcy, Aleksandre-Felix Legentil i jego szwagier Hubert Rohault de Fleury, przysięgli sobie, że jeżeli po wszystkim ujrzą Paryż takim, jakim był przed wojną, wybudują bazylikę ku czci Serca Jezusowego. Wojnę i późniejszą klęskę uznali za znak i karę od Boga znieważonego postępkami odchodzącego od wiary francuskiego społeczeństwa. Świątynia miała być przebłaganiem zranionego Serca Jezusa i równocześnie prośbą o nawrócenie i ochronę kraju przed kolejnymi nieszczęściami. Gdy rok później, po zakończeniu działań zbrojnych, mimo wielkich strat w ludziach (zginęło

Wnętrze Bazyliki - nieustająca adoracja

Widok na Bazylikę z Wieży Eiffla

Autor na monumentalnych schodach przed Bazyliką

bowiem 58 tysięcy żołnierzy) okazało się, że Paryż został nie-
tknięty, przemysłowcy postanowili wypełnić swoją obietnicę. Odpowiedzieli na prośbę Chrystusa, skierowaną do prostej francuskiej zakonnicy, s. Marii Małgorzaty Alacoque (1647-1690), o potrzebie zwrócenia się do Serca Jezusa poprzez specjalne Nabożeństwo, będące dla odprawiających je źródłem wielkich łask – Serca kryjącego w sobie uzdrowienie człowieka.

Inicjatywa budowy została poparta przez wiernych i arcybiskupa Paryża Josepha-Hippolyte'a Guiberta, a pobłogosławiona przez papieża Piusa IX. Zgromadzenie Narodowe ogłosiło konkurs na projekt budynku. Spośród 78 prac zwycięska okazała się wizja Paula Abadie – kościoła w stylu romańsko-bizantyjskim, z zastosowaniem na elewacjach trawertynu, nazywanego białym granitem. Stąd wywodzi się potoczna nazwa - *biała bazylika*. Otwarcie kościoła Sacré-Coeur nastąpiło 28 czerwca 1889 r., jednakże jego konsekracja odbyła się dopiero 16 października 1919 r.

We wnętrzu przykuwa uwagę cudowna, złota mozaika, przedstawiająca Chrystusa z rozpostartymi rękoma. To jedna z największych mozaik na świecie – ma powierzchnię 475 m² – „Chrystus w majestacie”. Panuje tu wyjątkowa cisza, wiele osób pogrążonych w modlitwie adoruje Jezusa Eucharystycznego.

Z góry zaplanowano, że nie będzie to ani katedra, ani kościół parafialny, ale miejsce pielgrzymkowe.

To Boże Serce jest niezglębioną otchłanią wszelkich dóbr, do której ubodzy mają się zwracać we wszystkich swoich potrzebach. Ono jest otchłanią radości, w której przepadają wszystkie nasze smutki. Jest otchłanią pokory przeciwko naszej pysze; jest otchłanią miłosierdzia dla nieszczęśliwych, jest wreszcie otchłanią miłości, w której powinniśmy ukryć całą naszą nędzę – św. Maria Małgorzata Alacoque.

Tekst i zdjęcia: ks. Piotr Paweł Laskowski

Przed pierwszym dzwonkiem – kilka słów o katechezie

Chrystus Pan, po swoim zmartwychwstaniu, dał wybranym przez siebie Apostołom polecenie, aby nauczali wszystkie narody, ucząc je zachowywać wszystko, co On im przekazał (por. Mt 28, 19n). Całość wysiłków podejmowanych w celu przekazania Dobrej Nowiny o zbawieniu człowieka, od starożytności nazywane jest w Kościele katechezą. W znaczeniu bardziej ścisłym katecheza jest tym etapem nauczania, który zakłada wcześniejszą ewangelizację. Ewangelizacja zaś jest pierwszym etapem doprowadzenia człowieka do uwierzenia w Jezusa, jako jedyne Pana i Zbawiciela. Celem katechezy jest doprowadzenie do głębszego i bardziej uporządkowanego poznania nauki Jezusa Chrystusa i tajemnicy Jego Osoby oraz do osobistej decyzji przyjęcia Jego łaski i postępowania według Jego nauczania.

Zgodnie ze statusem zawodowym, katecheta jest pracownikiem skierowanym przez Kościół do pracy w instytucji państwowej. Katechizowanie nie jest zatem wolontariatem, ani czynem społecznym. Również znowelizowana Karta Nauczyciela, dając uprawnienia pracownicze, stawia wymagania, których spełnienie zapewnia pracę i awans zawodowy. Wymagają tego powaga funkcji i wyzwania, jakie posługa katechety w sobie zawiera. Sprostanie wyzwaniu przynosi radość i daje satysfakcję osobistą i zawodową. Doskonałości od swoich uczniów wymaga Chrystus (por. Mt 5,48).

Do pełnienia funkcji nauczyciela religii, zwanego katechetą, potrzebna jest misja do nauczania (misja kanoniczna), udzielana przez władzę duchowną (Ksiądz Biskup), po przedłożeniu przez kandydata odpowiednich dokumentów. Katecheta świecki, ubiegający się o misję do nauczania, powinien posiadać wymagane wykształcenie oraz pozytywną opinię swojego proboszcza. Bowiem to ksiądz proboszcz jest odpowiedzialny za katechizację na terenie Parafii, w której jest pasterzem.

Katechizacja powinna prowadzić do poznania Kościoła, pokochania jego piękna i wielkości oraz nadprzyrodzonych zadań. Powinna także ułatwić zdobycie rzetelnej wiedzy religijnej, wyrażanej w praktykach religijnych i świadectwie życia chrześcijańskiego. Należy zaznaczyć, że pierwszymi katechetami są rodzice, którzy uczestniczą w dziele stwórczym Boga przez przekazywanie życia oraz ci, którzy zastępują rodziców – opiekunowie prawni.

Rodzice lub opiekunowie powinni również stwarzać swoim dzieciom wszelkie warunki do uczestniczenia w katechezie szkolnej i parafialnej. Z mojego doświadczenia katechetycznego mogę stwierdzić, że dzieci z rodzin praktykujących i mających związek z Kościołem, zazwyczaj nie sprawiają trudności wychowawczych i dydaktycznych. I odwrotnie, tam gdzie nie ma żywej więzi z Kościołem i Panem Bogiem, dzieci zazwyczaj dają temu wyraz przez stwarzanie różnorodnych trudności wychowawczych. Choć, oczywiście, bywa i tak, że dzieci z rodzin obojętnych religijnie chętnie uczą się religii i osiągają doskonałe wyniki. Zazwyczaj zdobycie dobrych ocen z katechezy nie jest bardzo trudne. Przy odrobinie dobrej woli i wysiłku można otrzymać oceny bardzo dobre czy celujące. A ocena z religii od pewnego czasu wchodzi, na szczęście, do średniej ocen. Dzięki temu katecheza uzyskała status pełnoprawnego przedmiotu szkolnego

i jest traktowana przez uczniów z większą powagą. Zawsze sprawia mi przykrość, kiedy muszę postawić uczniowi ocenę niedostateczną. Jednak należy pamiętać, że w szkole oceniana jest wiedza ucznia, a nie jego wiara, choć wiara pomaga oczywiście w przyswajaniu sobie wiedzy katechetycznej. Oczywiście, uczestnictwo w zajęciach z religii nie jest obowiązkowe. W przypadku dzieci ze szkoły podstawowej i gimnazjum decydują o tym rodzice. Uczestniczenie

w lekcjach religii jest także formą przyznania się do wiary, do Pana Boga i Kościoła. Również oceny dziecka pokazują stopień zaangażowania w uczenie się przedmiotu, mówiącego o Panu Bogu i Kościele.

Przed 1 września warto zatem przygotować się do nauki w szkole i podjąć trud nie tylko szkolny, ale i katechetyczny, mając na uwadze światłą myśl św. Augustyna: „**Jeżeli Pan Bóg jest na pierwszym miejscu, to wszystko jest na swoim miejscu**”.

Ks. dr Michał Dubicki

Mini repetytorium z nauk katechetycznych

SIEDEM DARÓW DUCHA ŚWIĘTEGO (cz. 3)

Dary Ducha Świętego to:

- MĄDROŚĆ** – dar patrzenia na siebie i swoje życie w perspektywie Bożej Miłości.
- ROZUM** – dar wyzwalania z pychy i poznawania siebie w prawdzie.
- RADA** – dar właściwego odróżniania dobra od zła i reagowania miłością na doświadczenia życia.
- MĘSTWO** – dar wewnętrznej mocy, uzdatniającej do poniesienia każdego wyrzeczenia i podjęcia każdego wysiłku, aby tylko nie utracić miłości Boga.
- UMIEJĘTNOŚĆ** – dar wiedzy i inteligencji, pozwalających odkryć, kim jestem przed Bogiem, kim mam się stawać, oraz dających poznanie prawdziwej wartości każdego człowieka.
- POBOŻNOŚĆ** – dar dyspozycji do tego, aby Bóg był rzeczywistym Panem naszego życia.
- BOJAŻŃ BOŻA** – dar obawy przed utratą miłości Boga.

W części 1 i 2 repetytorium omówione zostało znaczenie darów: mądrości, rozumu, rady i męstwa. Zastanowimy się obecnie nad znaczeniem pozostałych:

UMIEJĘTNOŚĆ

Dar umiejętności, nazywany też darem wiedzy i inteligencji, przychodzi nam z pomocą w odkrywaniu prawdy o tym, kim jesteśmy, dokąd zmierzamy i jaki jest sens naszego życia. Uzdalnia nas do tego, aby patrzeć na świat, na swoje życie, zgodnie z zamysłem Boga, sprawia, że przyjmujemy z wiarą i ufnością Bożą miłość i Jego plany względem nas.

Przez dar umiejętności Bóg daje człowiekowi zdolność potrzebną do tego, aby umiał przyjąć i zrozumieć słowo Boże, aby doświadczyć, że wszystko, co Bóg mówi o miłości do ludzi, odnosi się do niego osobiście.

Przyjmując dar umiejętności, stajemy się zdolni do zrozumienia i przyjęcia prawdy o tym, że Bóg przeznacza każdego do pełni doskonałości i wielkości w Chrystusie. Nie jest to wielkość i doskonałość rozumiana tak, jak ją rozumie świat mediów, reklam czy sukcesu. Jest to wielkość miłości i dlatego tylko ona jest prawdziwa. Wszystko inne w życiu kończy się lub zmienia, miłość Boga jest stała i niezmienna.

Współczesny świat ludzi człowieka fałszywymi ideami, wmawia mu, że jego wartość nie jest ukryta w tym, kim jest, ale w tym, co posiada, co potrafi zrobić, dla kogo jest ważny, czym może się wykazać. Takie ludzenie jest w gruncie rzeczy pychą, która każe gonić za tym, co przerasta siły człowieka i nigdy go nie nasyci.

Dar umiejętności sprawia, że widzimy oczyma wiary siebie samych i innych ludzi, dostrzegamy w każdym człowieku uko-

chane dziecko Boga, kogoś, kogo Bóg obdarza nieskończoną miłością i szacunkiem.

Każdy ma swoje zadanie i miejsce przeznaczone przez Boga, nikt nie może być zastąpiony przez kogoś innego w spełnieniu swojego zadania. W tym sensie możemy mówić, że każdy człowiek jest nie do zastąpienia. Bóg nie daje zadań lepszych lub gorszych, mniej czy bardziej prestiżowych.

Każde zadanie, dane przez Boga, jest wielkie, ponieważ jest ofiarowane z miłości i do miłości ma prowadzić. Człowiek, przyjmując je, staje się narzędziem działania samego Boga. Nie można jednak przyjąć tej prawdy z wiarą, bez otwarcia się na dar umiejętności.

Módlmy się do Ducha Świętego o ten dar:

*Duchu Święty, widzisz, że jestem jak dziecko,
które tak mało umie, ale pragnie się uczyć.
Obdarz mnie łaską Twej umiejętności,
abym umiał dobrze żyć i dobrze umierać,
rozeznawać dobro i zło,
wybierać to, co lepsze i miłsze Bogu
i ludziom dla większego dobra wspólnego.
Niech umiem rozeznawać pozory i ułudę,
i przeciwstawić im się miłością prawdy i dobra,
które noszą na sobie znak pochodzenia od Ciebie.
Naucz mnie umiarkowania i spokojnej radości,
bez wybujałości i przesady – nawet w dobrem.
Niech umiem patrzeć na wszystko, co jest,
życzliwie, wdzięcznie i pokornie,
zawsze z miłością,
bo wszystko jest darem Boga i pełne
Jego dobroczynnej obecności.
Niech umiem dostrzegać wymowę darów,
które mówią o Dawcy,
wymowę stworzeń,
które mówią o Stwórcy.
Naucz mnie w cierpieniu i niepowodzeniu
dostrzegać Twoje niepojęte dla mnie plany
i cząstkę udziału w krzyżu Jezusa Chrystusa
dla zbawienia świata całego –
prosimy Cię, Duchu Święty.*

DUCHU ŚWIĘTY WOŁAM PRZYJDŹ,

red. Z. Kras, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej „Biblos”, Tarnów 1998, s. 24

POBOŻNOŚĆ

Pobożność jest darem, który kształtuje naszą relację do Boga i ludzi oraz sprawia, że Bóg staje się centrum naszego życia. Istotą pobożności jest gorąca miłość do Boga i wynikające z tej miłości pragnienie podobania się Mu, przez dobre czyny. Pobożność buduje w nas przestrzeń i zdolność do nawiązywania z Bogiem osobistej i osobowej relacji oraz rozwija w nas stałą dyspozycję do tego, aby kształtować swoje życie zgodnie z Jego wolą.

Skutkiem pobożności jest radość duchowa wynikająca z przeświadczenia o Bożej miłości i miłosierdziu oraz świadomość, że grzech to Dobro najwyższe zasmuca.

Pobożność kształtuje w nas umiar i właściwe wyważenie tego, co robimy na co dzień. Pozwala rozumieć, że prakty-

ki religijne i modlitwa są środkami i drogą prowadzącą do Boga, nie są zaś celem samym w sobie. Pozwala coraz lepiej dostrzegać i wykorzeniać własne wady. Z pobożnością bezpośrednio wiąże się modlitwa i życie sakramentalne.

Istnieje zasadnicza różnica pomiędzy pobożnością a fałszywą pobożnością, potocznie zwaną dewocją lub bigoterią. Dewocja to – praktykowana niekiedy w dobrej wierze – powierzchowna, manifestacyjna pobożność, przesadna gorliwość w wykonywaniu zewnętrznych praktyk religijnych, wiążąca się zwykle z rygorystyczną postawą wobec innych. Często ze środków, jakimi są praktyki religijne, czyni cel, zamiast prowadzić do Boga – szuka siebie i własnego zadowolenia.

Dar pobożności nazywamy również pietyzmem czyli postawą wielkiego szacunku i poszanowania. Człowiek pobożny odnosi się z wielkim pietyzmem do Boga i nie mniejszym pietyzmem do ludzi. Postawa takiego szacunku rodzi się z doświadczenia miłości Boga, miłości, którą Bóg darzy każdego człowieka. Patrząc na człowieka jako na dziecko Boże, widzi w nim osobę godną miłości i szacunku.

Człowiek pobożny widzi Boga i Jego Opatrzność we wszystkich zdarzeniach swojego życia, ufa Bogu i dlatego jest człowiekiem wewnętrznego pokoju, bo wie, że Bóg nigdy nie odmówi mu pomocy i miłości.

Duch Święty udziela tego daru nie tylko w sakramentach chrztu i bierzmowania, ale także wtedy, gdy przyjmujemy inny sakrament oraz gdy modlimy się i rozważamy słowo Boże.

Módlmy się do Ducha Świętego o dar pobożności:

*Duchu Święty, który dzieci Boże przez Jezusa,
Syna Bożego, prowadzisz do Ojca,
i sprawiasz, że ufnie i posłusznie
oddają się w ręce Ojca, jak Syn Jego
na krzyżu,
obdarz nas darem pobożności,
byśmy zawsze i we wszystkim szukali
i znajdowali obecność Ojca
i Jego świętą wolę naszego dobra i zbawienia.
Niech nasza pobożna modlitwa
przenika nasze pobożne działanie,
niech odpoczynek nie będzie lenistwem,
a praca zaharowaniem niewolniczym
i bezbożnym.
Niech wiara w Twoją obecność z nami
w każdym czasie i w każdym miejscu,
i życie pod Twoim spojrzeniem
i pod Twoją ręką
uczyni nas ludźmi, którzy Ciebie
we wszystkim widzją
we wszystkim kochają
i przez wszystko Tobie służą –
prosimy Cię, Duchu Święty.*

DUCHU ŚWIĘTY WOŁAM PRZYJDŹ,

red. Z. Kras, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej „Biblos”,
Tarnów 1998, s. 25-26

BOJAŻŃ BOŻA

Mimo że znajduje się na końcu listy, bojaźń Boża jest podstawą pozostałych darów Ducha Świętego. Jest to postawa człowieka wobec Boga, wynikająca z doświadczenia mocy i miłości Boga, odczuwania Jego potęgi i stawania przed Nim w postawie zadziwienia, uwielbienia, miłości i posłuszeństwa.

Dar ten sprawia, że Bóg otrzymuje pierwsze miejsce w życiu człowieka, staje się jego Panem, przyjętym w duchu miłości i pełnego poddania się Jego woli.

Bojaźń Boża nie ma nic wspólnego z lękiem przed Bogiem. Należy wyraźnie odróżnić, mylone niekiedy, pojęcia bojaźni, lęku i strachu:

Strach jest uczuciem odczuwanym w chwilach realnego zagrożenia. Ma zawsze określony przedmiot i przyczynę, w wyniku których uruchamia instynkt samozachowawczy. Jest uczuciem normalnym. Ważne jest, aby jego poziom i wywołane zachowanie, były proporcjonalne do przyczyny i aby zwiększały, a nie odbierały, zdolność obrony przed zagrożeniem.

Lęk jest uczuciem, które nie ma realnej, określonej przyczyny. Lękamy się czegoś, czego nie znamy. Jako reakcja na czekające nas, trudne do określenia wydarzenia, jest zjawiskiem naturalnym. Nadmierny lęk może zniewalać, prowadzić do skupienia na sobie i utrudniać poznanie rzeczywistości. Może również przyjmować stany chorobliwych urojeń.

Bojaźń różni się zasadniczo od strachu i lęku. Jest obawą o coś lub o kogoś, kto jest dla nas drogi i stanowi dla nas wielką wartość.

Strach i lęk przeżywa się w związku z samym sobą, bojaźń natomiast zawsze zwrócona jest ku drugiemu, ku temu co znajduje się poza nami, wiąże się bezpośrednio z miłością. Jest uczuciem twórczym, mobilizuje człowieka do służby umiłowanemu dobru, wyzwala z egoizmu i skoncentrowania na sobie.

Bojaźń Boża rodzi się z przeżycia Jego mocy i wielkości, zawiera doświadczenie pokoju i ufności.

Ten, kto żyje duchem bojaźni Bożej – poznając Boga, Jego miłość, moc i piękno – będzie żył z pragnieniem odpowiadania miłością na miłość, jaką został obdarowany.

Będzie rodzić się w nim obawa serca i duszy, aby Boga nie zawieść, nie zranić, nie zmarnować darów, którymi jest tak hojnie obdarowywany.

W pewnym sensie także Bóg doświadcza bojaźni, ponieważ nieskończenie nas kochając, zabiega o nasze zbawienie.

Módlmy się do Ducha Świętego o dar bojaźni Bożej:

*Przyjdź Duchu Święty, Duchu miłości
i uszanowania! Napelnij nasze serca
świętą Bojaźnią.
Miłując ufnie dobroć Boga
nie traćmy z oczu Jego wielkości i majestatu.
Wołając „Abba – Ojcze”, pamiętajmy zawsze,
że ten Ojciec jest Panem ponad wszystko.
Spraw, byśmy kochali Boga miłością posłuszną
i służebną, pełną czci i uwielbienia.
Wyzwól nas od przerażonej postawy niewolników,
bo jesteś Duchem przybrania za synów
i Duchem wolności,
ale wyzwól nas także od beztroski
i lekkomyślnego traktowania Boga,*

*kiedy się traci z oczu wielkość Bożej mocy.
Naucz nas równoważyć w kochającym sercu
miłość Ignącą do Boga
i święty lęk bojaźni,
żeby Boga nie urazić i nie utracić,
bo straszny i budzący grozę jest brak Boga!
Racz w nas zrównoważyć
miłość posłuszną i bojaźń, która nigdy*

*nie traci nadziei w wielkim
i miłosiernym Bogu –
prosimy Cię, Duchu Święty.*

DUCHU ŚWIĘTY WOŁAM PRZYJDŹ,
red. Z. Kras, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej „Biblos”,
Tarnów 1998, s. 26-27

Opracował Marek Kowalski na podstawie:
Urszula Klusek SAC, SIEDEM RAZY WYZWOLENIE,
Drukarnia i Księgarnia Św. Wojciecha Sp. z o. o., Poznań 2007

Na prośbę naszych Parafian wznawiamy: Codzienne czytania Lectio Divina

LIPIEC 2010						
NIEDZIELA	PONIEDZIAŁEK	WTOREK	ŚRODA	CZWARTEK	PIĄTEK	SOBOTA
				1 Łk 1,1-25	2 Łk 1,26-56	3 Łk 1,57-80
4 Łk 2,1-20	5 Łk 2,21-52	6 Łk 3,1-20	7 Łk 3,21-38	8 Łk 4,1-30	9 Łk 4,31-44	10 Łk 5,1-26
11 Łk 5,27-39; 6,1-16	12 Łk 6,17-49	13 Łk 7,1-17	14 Łk 7,18-35	15 Łk 7,36-50	16 Łk 8,1-25	17 Łk 8,26-56
18 Łk 9,1-27	19 Łk 9,28-62	20 Łk 10,1-24	21 Łk 10,25-37	22 Łk 10,38-42; 11,1-13	23 Łk 11,14-36	24 Łk 11,37-54
25 Łk 12,1-12	26 Łk 12,13-34	27 Łk 12,35-59	28 Łk 13,1-17	29 Łk 13,18-35	30 Łk 14,1-35	31 Łk 15,1-32

SIERPIEŃ 2010						
NIEDZIELA	PONIEDZIAŁEK	WTOREK	ŚRODA	CZWARTEK	PIĄTEK	SOBOTA
1 Łk 16,1-31	2 Łk 17,1-19	3 Łk 17,20-37	4 Łk 18,1-30	5 Łk 18,31-43	6 Łk 19,1-27	7 Łk 19,28-48
8 Łk 20,1-26	9 Łk 20,27-47; 21,1-4	10 Łk 21,5-38	11 Łk 22,1-38	12 Łk 22,39-53	13 Łk 22,54-71	14 Łk 23,1-25
15 Łk 23,26-56	16 Łk 24,1-12	17 Łk 24,13-35	18 Łk 24,36-53	19 Dz 1,1-26	20 Dz 2,1-13	21 Dz 2,14-47
22 Dz 3,1-26	23 Dz 4,1-22	24 Dz 4,23-37; 5,1-11	25 Dz 5,12-42	26 Dz 6,1-15	27 Dz 7,1-29	28 Dz 7,30-59
29 Dz 8,1-25	30 Dz 8,26-40	31 Dz 9,1-31				

WRZESIEŃ 2010						
NIEDZIELA	PONIEDZIAŁEK	WTOREK	ŚRODA	CZWARTEK	PIĄTEK	SOBOTA
			1 Dz 9,32-43; 10,1-8	2 Dz 10,9-23	3 Dz 10,23-48	4 Dz 11,1-30
5 Dz 12,1-25	6 Dz 13,1-25	7 Dz 13,26-52	8 Dz 14,1-27	9 Dz 15,1-35	10 Dz 15,36-41; 16,1-15	11 Dz 16,16-40
12 Dz 17,1-34	13 Dz 18,1-28	14 Dz 19,1-22	15 Dz 19,23-40	16 Dz 20,1-21	17 Dz 20,22-38	18 Dz 21,1-16
19 Dz 21,17-40	20 Dz 22,1-30	21 Dz 23,1-35	22 Dz 24,1-27	23 Dz 25,1-27	24 Dz 26,1-32	25 Dz 27,1-26
26 Dz 27,27-44	27 Dz 28,1-31	28 Mk 1,1-20	29 Mk 1,21-45	30 Mk 2,1-12		

Oznaczenia:

Łk – Ewangelia wg św. Łukasza

Dz – Dzieje Apostolskie

Mk – Ewangelia wg św. Marka

15,36-41; 16,1-16 oznacza:

Rozdział 15, wersety od 36 do 41 oraz rozdział 16, wersety od 1 do 16.

Wybór czytań: ks. Grzegorz Wolski

Opracowanie tabel: Marek Kowalski

Uroczysta Msza Święta u „Jana Kantego”

Dnia 7 marca 2010 roku ksiądz Piotr Paweł Laskowski celebrował w naszej świątyni uroczystą Mszę Świętą **w 80. rocznicę urodzin Pani Elżbiety**

Buniewicz, głównej zelatorki parafialnej Wspólnoty Różańcowej. Ksiądz podkreślił w kazaniu wieloletnie zasługi Jubilatki, stwierdzając: „... bez Pani Eli nasza wspólna praca w grupie aż 300 osób, nie byłaby tak owocna dla parafii”. Należy przypomnieć, że Pani Ela jest wielokrotną organizatorką parafialnych pielgrzymek do sanktuariów na terenie całej Polski. Napisałiśmy także o tym w „Parafii na Sadach” nr 20.

Redakcja „Parafii na Sadach” także modliła się o Łaskę dla Jubilatki, aby nadal mogła ona wypełniać chwalebny i godny naśladowania misję skupiania naszych parafian wokół Różańca Świętego.

Redakcja

Jubilatka w gronie rodzinnym: z synem Krzysztofem, córką Małgorzatą i wnukiem Krzysztofem juniorem

Dostojnej jubilatce życzenia składa Zofia Szatkowska w imieniu Wspólnoty Różańcowej

Fot. Zofia Blachowicz

Zarząd Wspólnoty Różańcowej z ks. P.P. Laskowskim

Fot. Marta Cichowicz-Major

Dzień tragedii narodowej – 10 kwietnia 2010 r. w naszej parafii

W dniu 10 kwietnia, w przeddzień Niedzieli Miłosierdzia Bożego miało odbyć się o godz. 11.00 spotkanie wielkanocne Wspólnoty Różańcowej. Została na nie zaproszona również redakcja „Parafii na Sadach”. Spotkanie się odbyło. Zamiast radosnego świętowania – Msza Święta w intencji ofiar katastrofy, celebrowana przez ks. proboszcza Antoniego Dębkowskiego i ks. Piotra Pawła Laskowskiego. Późniejsze rozmowy przy stole i „gorące” telefony w celu ustalenia kto był na pokładzie. Kto ze znanych Żoliborzan, znajomych z pracy bądź po prostu osób publicznych zginął. Szok, niedowierzanie i jeszcze większa potrzeba Bożego Miłosierdzia niż na co dzień.

Łączymy się w bólu z rodzinami i przyjaciółmi ofiar katastrofy. Z tymi, wokół których zrobiło się pusto. Zdarzają się rzeczy, które trudno pojąć. Modlitwa jest odpowiedzią.

Redakcja

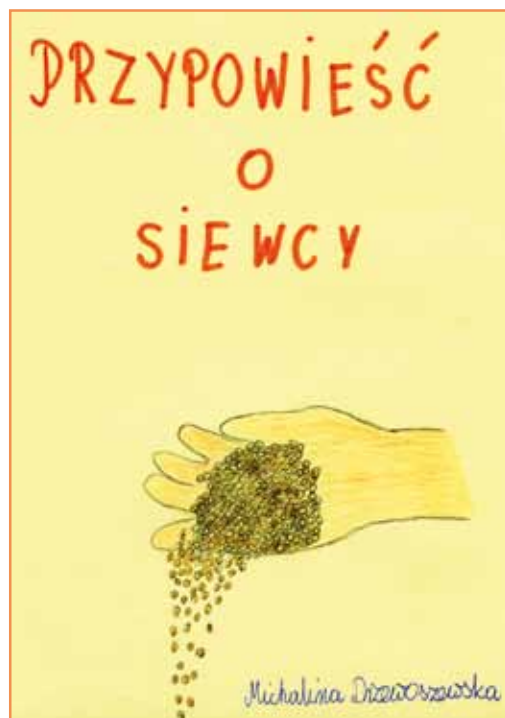
Nowy Testament

PRZYPowieŚĆ O SIEWCY

w rysunkach naszych najmłodszych parafian
(Ewangelia wg. św. Łukasza 8,4-8)

Rys. Hubert

Rys. Wojtek

1. Siewca wysiał siew ziarno.
2. Jedno padło na drogę, zostało podeptane i wydrżone przez ptaki.
3. Inne padło na skalę i uszło z braku wilgoci.
4. Inne padło między ciernie i zostało zarosnięte.
5. Kolejne upadło na żyzną i urodzajną ziemię, wyrosło i wydało plon.

W przypowieści o siewcy Pan Jezus porównuje słowo Boże do ziarna.

Prace wykonały dzieci ze Szkoły Podstawowej nr 267 na Sadach Żoliborskich pod kierunkiem katechетки Agnieszki Chruścińskiej-Treli.

KATYŃ ✝ 1940 – 2010

**WIECZNE ODPOCZYWANIE
RACZ IM DAĆ PANIE...**